

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 7.

12te februar 1893.

19de aarg.

Julenat

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. 3 pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres bet for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et Norge koster bet 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Avisgutten.

(Slutning.)

 det samme øieblik kom pigen ind i værelset. Hun havde været nede i kjelderen efter brænde og var bleven længere borte end sedbanlig, fordi hun var kommen i snak med en anden pige. Uden at kunne sige et ord stirrede hun angstfuld og med vidtaabne øine paa Paul, som prøvede paa at forklare hende, hvad der var paa færde. Men forgjæves. Hun stod som en billedstøtte. Da greb Paul hende i armen og rystede hende. „Hjælp dog“, raabte han med anstrengelse, for røgen var ved at kvæle ham. „Døren var aaben! — Røg i korridoren — Herren ligger her paa teppet — Vand! Vand!“ Paul udstødte disse raab med fortvilet kraft. Endelig kom pigen til befindelse, og da hun saa sin herre liggende udstrakt paa gulvet, udbrød hun: „Hvad er der sket, er herren død?“ Røgen, som nu havde luft gennem den ituslaaede karm, fortrat sig langsomt og gav plads for den friske morgenluft. Pigen stod endnu raadbild og saa paa sin herre, Paul maatte derfor paany tale til hende: „Gent noget vand, herren er maaffe kun bedøvet; men han maa have vand, stænk ham i ansigtet, saa løber jeg efter en læge.“ Dermed sprang han ned af trapperne og ud paa gaden. Uden at tænke paa, at han løb paa strømpefodder, ilede han hen til første hjørneste, der boede en læge. Hurtig var han oppe foran lægens dør og ringede paa. En pige aabnede. „I nr. 50 der over ligger en herre

bedøvet af røg, han ligger paa teppet, doktoren maa komme hurtig!“ — Dette stødte han hastig frem. Pigen gik straks til lægens sobeværelse, og et par minutter efter blev Paul kaldt ind til lægen. Denne fik de nødvendige oplysninger af Paul. Han klædte sig hurtig paa og var snart ober hos den forulykkede. Pigen havde imidlertid kaldt paa husets portner, denne var kommen tilfede og havde faaet den bevidstløse i seng. Da lægen havde behandlet den syge, slog denne endelig øinene op. Lægen forklarede ham nu, i hvilken tilstand og under hvilke forhold han var bleven funden paa gulbet. Den syge tænkte sig om: „Ganste rigtig“, sagde han med mat stemme; „jeg kom meget tidlig i morges hjem fra en fest; jeg lagde mig paa sofaen, men vaagnede op, og det var for mig, som om jeg skulde kvæles. Jeg vilde hen for at aabne vinduet; men det svimlede for mig, og jeg faldt paa gulbet. En brændende cigar, som jeg maaffe har ladet falde, har sat ild i teppet.“ Han taug og saa paa Paul, som stod ved enden af hans seng. „Hvem er den gut?“ spurgte han. — „Deres redningsmand“, svarede lægen og forklarede med saa ord den syge, at han ikke havde levet nu, dersom gutten ikke havde hjulpet saa godt, han kunde. Den syge rakte taknemmelig Paul haanden og bad lægen opskrive hans navn og bolig. Dette gjorde lægen og gav herren sedlen. Endnu en gang rakte den syge gutten sin haand og sagde: „Min kjære gut, du skal høre fra mig; men se“, føjede han til, og vendte sig til lægen, „han bløder jo.“ Meget rigtig. Ved at slaa ruden ud havde Paul sfaaret sig. Lægen undersøgte sfaaret og opfordrede gutten til at følge med hjem og blive forbunden. Inden han gik, gav han pigen besked om den syge; denne laa nu med lukkede øine.

Da de kom til lægens bolig, sagde doktoren til Paul. „Din hjælp kom i rette tid, var du kommen nogle minutter senere,

havde røgen kvast manden; du er en brav gut." Lægen forbandt hurtig den saarede haand. "Du er rigtig et lykkelbarn idag", sagde lægen smilende, "var saaret blevet en smule dybere, var en sene bleven overflaaren, og du havde maaske faaet en stiv haand, eller havde forblødt dig; denne slenge har intet at betyde; kom igjen om nogle dage, at jeg kan se paa den." Han rakte Paul haanden og fulgte ham til døren. Der tog Paul hurtig en avis op, han kom i tanke om, at lægen skulde have en. "Naa, er det dig, som bringer avisen", sagde lægen venlig, "nu skal jeg være dobbelt glad ved den." — Trods smerterne i haanden ilede Paul glad affted med sine aviser. Da han var færdig, var han meget træt og stod stille paa gaden. Folk gik forbi til sine forretninger uden at lægge merke til den fattige avisgut, og dog bar denne gut paa en fylde af taknemmelige og glade tanker, fordi Gud havde hjulpet ham til at frelse et menneskeliv fra døden. Ja, Paul følte, at Gud havde været med ham og ledet ham denne morgenstund; han, den fattige, svage og ubetydelige avisgut, havde været et bud fra den mægtige Gud til et menneske, som var i nød.

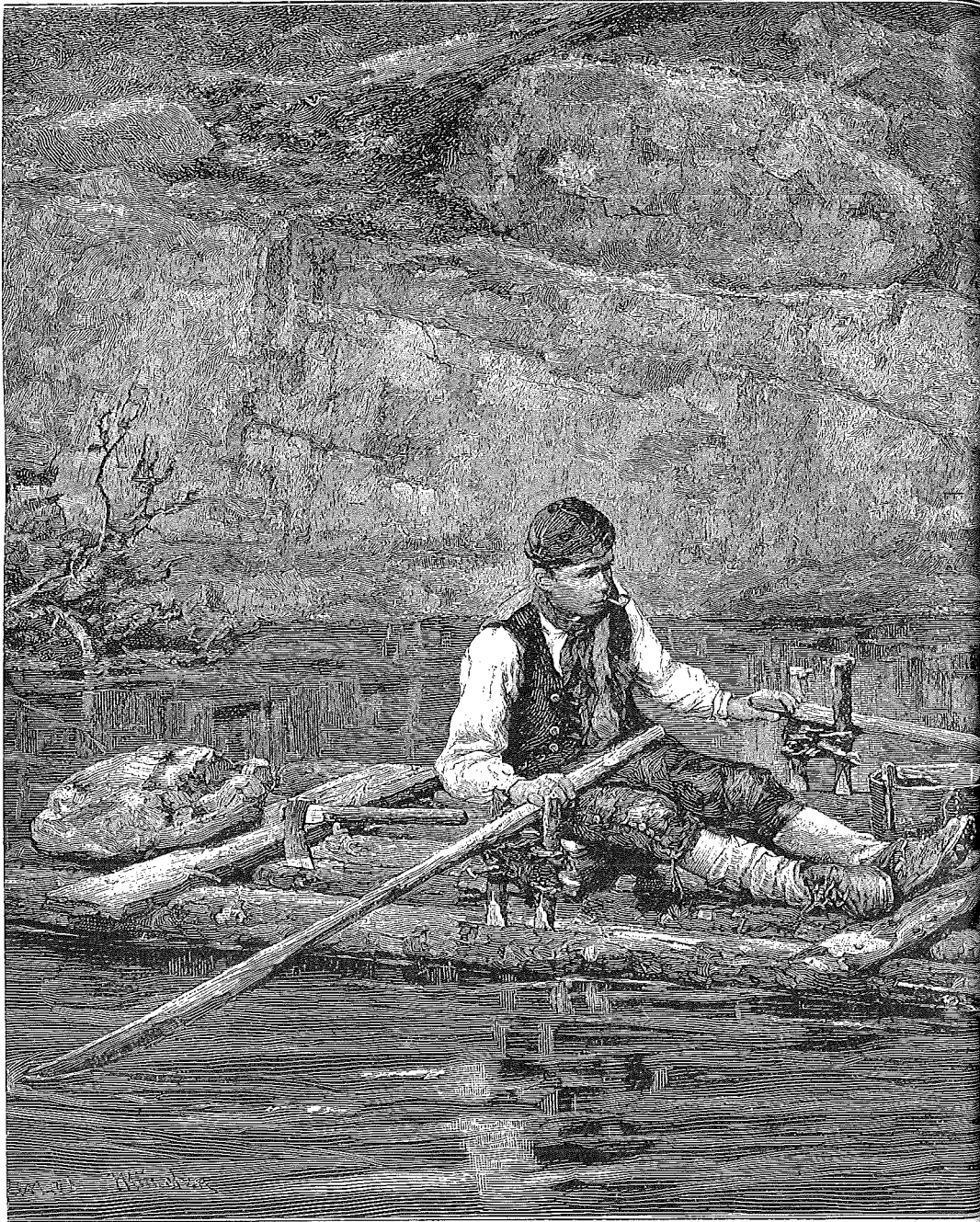
Otte dage er gaaede siden hin morgen. Sørgende sidder den fattige familie rundt om bordet. Hvilken forandring var der sket i hjemmet i de faa dage! Den stiftars mor havde god grund til at sørge. Paul havde mistet sin plads som avisgut. Forskjellige af bladets holdere have klaget over, at de en morgen havde faaet bladet meget sent, derfor fik Paul uden videre sin affted. Moderen mistede derved en nødbending for-tjeneste til sin husleie, og hun kunde jo heller ikke forstaa, at det var Guds vei og vilje, at Paul skulde miste sin plads, fordi han havde reddet et menneske fra døden. Det var tunge dage for den familie; thi det var ikke let for Paul at faa andet arbejde. Men saa kom hjælpen fra den trofaste Gud, da nøden var størst. En eftermiddag

bankede det paa etkens dør. Paul aabnede, og udenfor stod den herre, hvis liv han havde reddet. Herren traadte ind. "Her bor altsaa den kjælle avisgut", sagde han og hilste hjertelig paa alle. "Kjære Paul", sagde han derpaa, "jeg kommer for at sige tak til dig, og jeg vil ikke alene takke dig i ord, men ogsaa i gjerning, for jeg er i stor gjæld til dig." Han saa omkring i det fattige værelse. Derpaa rakte han moderen to guldstykker og sagde: "Naa jeg nu foreløbig give Dem disse og bede Dem om at købe til Paul, hvad han trænger til, og saa beder jeg Dem om jeg for fremtiden maa faa lov til at være en far for ham." Han lagde haanden paa guttens skulder og fortsatte: "En saadan gut for tjener at faa det godt og blive fri for nød og elendighed." Efter en pause vedblev han: "Jeg lever alene i verden; min hustru og mine børn hviler paa den stille ager; jeg er en velhavende mand, men jeg er dog fattig mod Dem, min kjære kone, som har saadan en stak gode børn." Han sukede dybt og smilede derefter venlig. "Besøg mig imorgen med hele familien", sagde han til Pauls mor, "og vil De selv komme til mig i eftermiddag, jeg har et forslag, jeg vil gjøre Dem." Dermed hød han venlig farvel og gik.

Nu først fik den lille families glæde luft; de pludrede alle i munden paa hverandre. Saa lagde Paul sin arm om moderens hals og sagde: "Det har den kjære Gud gjort for os; han er naadig og barmhjertig; nu vil han tage al vor nød fra os." Moderen kyskede længe og inderlig sin gut.

Den rige mand holdt ord.

Fra den dag af blev det helt anderledes end før for Paul og hans kjære. Den taknemmelige velgjører betalte ikke alene sin gjæld til Paul; moderen og de smaa søffende blev ogsaa betænkte. Efterat Paul havde gaaet i en god skole, kom han i lære hos en dygtig kunstfæd, og nu tog hr. Braun,

et fjelbvand.

saaledes hed belgjørerer, Paul, moderen og børnene hjem i sit hus. Moderen styrede derefter huset for ham, og børnene voksede op og blev gudfrygtige og dygtige mennesker.

En træt moders seier.

Forældre fristes ofte til at være heftige og strenge mod sine børn, men hvor meget bedre var det dog ikke, om de ved saadanne tilfælde lagde haand paa sin heftighed og viste kjærlighed og taalmodighed mod de smaa. Følgende rørende beretning fra en erfaren mor indeholder en skjøn lærdom.

Moderen havde omhyggelig dækket bordet for sine gæster, da hendes lille pige ulykkeligtvis stødte en sausestkaal omkuld paa den snehvide dug: „Hvad skulde jeg nu gjøre? Det var en draabe for meget for mine trætte nerver og mange draaber for meget for dugen. Jeg stod i begreb med i brede at rykke barnet ned fra stolen, men en usynlig magt hindrede mig. Jeg kastede et blik paa hendes ansigt og det forfærdede, sorgbetyngede og bønfoldende udtryk, jeg saa der, har jeg aldrig hverken før eller siden seet hos nogen.

Bludselig stod en hændelse fra den svundne barndomstid levende for mit indre øie. Mit barns ansigt udtrykte følelser, som jeg selv havde erfaret 20 aar tilbage. Jeg saa mig selv som en liden 8-aarig pige i min barndoms lykkelige hjem.

Det var en eftermiddag midt paa vinteren. Parafinlamper var just komne i brug, og min far havde kjøbt en meget smuk en. Sneen havde hobet sig op i store slager udenfor kjøkkenvinduet, hvorfor lampen var bleven tændt. Min mor laa sig i 2den etage i huset, og forat hun kunde saa ro, var hele barneskloften samlet i kjøkkenet. Jeg hjalp pigen med at tilberede aftenens-maden — i det mindste indbildte jeg mig,

at jeg gjorde det — og følte mig saaledes som en meget vigtig person. I min iver fik jeg fat i omtalte lampe og gik ned i kjølden efter smør. Jeg satte lampen fra mig paa en hylde, men den havde ikke plads nok, og saa faldt den støblikkelig ned paa stengulvet.

Aldrig skal jeg glemme min forstrækkelse. Jeg blev næsten lammet. Jeg vovede ikke at gaa op; men var paa samme tid bange for at stanse i kjølden, og som toppunktet paa det hele hørte jeg min faders stemme i kjøkkenet. Han havde gjentagne gange paa-lagt os at være forsigtige med lampen; og der laa den nu i tusende stykker.

Men hans stemme syntes at give mig netop det mod, jeg behøvede for at gaa op og modtage irettesættelse eller straf eller begge dele, som jeg indsaa at jeg havde fortjent. Jeg trøb derfor op ad den mørke trappe, og idet jeg kom ind i kjøkkenet, mødte jeg min far med et strengt udtryk i sit ansigt, og jeg blev endnu mere forstrækket.

Jeg saa straks, at jeg ikke behøvede at omtale for ham, hvad der var hændt; han havde hørt lampen falde paa gulvet, og om han ikke havde hørt det, troede jeg mit ansigt havde kunnet aabenbare det altsammen. Børnene stod rundt omkring i stilhed og ventede paa, hvad min far vilde gjøre, og i deres ansigter stod at læse den største forstrækkelse; thi lampen havde været gjens-stand for saa megen beundring, at den kunde vissevis ikke slaaes itu, uden at der fulgte stor ulykke deraf.

Hvad mig selv angaar, saa var jeg saa forstrækket, saa bedrøvet, saa forvirret, at jeg ikke formaaede at sige et ord. Men da jeg atter saa op i min faders ansigt, saa jeg det brede udtryk i hans øine dø bort, og et udtryk af den ømme medlidenhed indtage dets plads.

Jeg er forvisset om, at han i mit ansigt saa akkurat det samme udtryk, som jeg idag saa i min lille piges ansigt. I næste øie-

blit tog han mig i favn og trykkede mig ind til sig; derpaa hvistede han saa ømt: „Det gjør intet, min lille datter, vi ved alle, det var et uheld, men jeg haaber, at du tager den lille lampe næste gang, du gaar ned i kjelderens.“

O! hvilken strøm af følelser bruste ikke gennem min sjæl ved disse min faders ord. Det var for mig en saadan overraskelse, at jeg overvældedes af kjærlighed og taknemmelighed, og idet jeg gjemte mig ved hans bryst, græd jeg, som om mit lille hjerte vilde briste. Ingen straf kunde saaledes have virket paa mig, og aldrig skal mindet om denne hændelse udviskes af min sjæl.

Hvor inderlig jeg elsker min far idag, da synet af min lille piges ansigt fremkalder denne tildragelse saa levende i min erindring! Jeg tænker paa, om hun mange aar herefter vil komme til at elske mig ligesaa inderlig, fordi jeg — behersket af den samme guddommelige indflydelse, som bevægede min faders hjerte for saa lang tid siden — blev istand til at trykke den lille skjælvende skabning til mit bryst og ømt sige hende, at jeg var forvisset om, at hun ikke med vilje havde stødt skaalen omkuld, og at hun en anden gang maatte være mere forsigtig. Mon det skal blive en hjælp for hende, naar hun maatte selv engang bliver mor, som det har været en hjælp for mig idag?“

„Naar Gud er med mig.“

Se her, Peter“, sagde en mor til sin 10-aarige søn, „tag dette kjødsstykke og disse smaasager og bring den fattige enke det, at ogsaa hun kan have noget til juleaften; for den dag maa vi ikke lade noget kristenhjerte være bedrøvet.“

Peter tog kjødet og den fuldpakkede kurb, lagde det paa sin kjælle og drog trøstlig afsted til den fattige enkes bolig, der laa omtrent en fjerdingvei fra hans hjem.

Han skulde først gennem en liden stog, og da han var kommen et stykke ind i denne, saa han med et en stor hund lige bag kjælten. Hunden havde nok dygtig lyst til kjødet, for mere end en gang gjorde den mine til at snappe det; men hver gang gutten merkede det, stansede han, truede med fingeren og sagde: „Fy, stam dig, store hund, det er den fattige enke, som skal have kjødet.“

Da stogen endelig var forbi, og han kom ud paa den brede landevei, blev hunden bange for en, som kom kjørende, og sprang tilbage.

Manden, som sad i stæden, havde seet det, stansede ved gutten og sagde med et meget forstrækket udtryk i sit ansigt: „Gud ske lov, barn, at ulven ikke har gjort dig noget.“

Peter saa meget forundret paa ham og sagde: „Nei, var det en ulv! og jeg, som troede, at det var en hund. Men“, tænkte han bagefter, „om det saa har været en ulv, saa kunde den dog ikke gjøre mig noget, naar Gud er med mig“, og han drog glad videre.

Evangeliets læsning.

Den store engelske naturforsker Isaac Newton har engang sagt: „Vi maa ikke læse evangeliet, som en advokat læser et testament, men saaledes, som den retmæssige arving læser det. Advokaten læser testamentet med et kritisk blik, prøver dokumentets egthed og undersøger hver sætning og hvert bogstav. Arvingen — her gudsbarnet — læser det som gudsord, henvendte til ham eller hende personlig. Guds store forjættelser, Guds gjerninger i Kristus, syndernes forladelse, forkyndelsen om himmeriges rige, og alt, hvad evangeliet indeholder, vækker arvingens taknemmelighed og glæde. Alt af naade' er den tanke, som læsningen fremkalder, og som faar ham til at folde hænderne i stille, inderlig bøn.“

Laura med den fine kjolen.

»Men hvem er det, som gaar der saa vigtig over torvet?»

»Jeg tror virkelig, at det er apothekerens Laura!»

»Laura? Hun som ellers pleier at være den viltreste blandt de viltre. Det er umuligt, at det kan være hende, som gaar der saa stiv og adstadig!»

Jo, det var alligevel Laura. Sagen var, at hun havde en aldeles ny kjole paa, og det var ikke frit for, at den unge frøken var temmelig forsængelig af sig og tænkte mere paa pene klæder, end det er heldigt for en ung pige. At have ny kjole paa om søndagene var noget, som kunde hende nogen og hver, men paa en almindelig hverdag! Og dertil en saa fin kjole — lys, blomstret! Nei det var noget aldeles uhørt.

Stolt sidder Laura paa sin plads i klassen, medens hendes veninder flokker sig omkring for at beundre hende. De maa have rede paa, hvor meget kjolen har kostet, hvor tøiet er kjøbt, og hvem der havde syet den. Og selv efter at læreren var kommet ind, var det vanskeligt for de smaa munde at tie stille. Allerede under sangen havde læreren maattet sende Laura et alvorligt blik; under læsevekkerne havde han maattet holde en straffeprædiken for hende, og nu, da de havde diklat, var fremdeles hendes opmærksomhed

lige daarlig. Naar læreren havde dikteret en sætning, hændte det atter og atter, at Laura ikke havde hørt, hvad han sagde, og hvilkende maatte spørge sin sidemand. Og hvad hændte saa tilsidst? Ja, det er ikke saa godt at sige noget, hvorledes det gik til — men Lauras arm kom paa en eller anden maade i berørelse med blækhuset paa den bagenforstaaende bænk; den pige, som det tilhørte, vilde gribe det i en fart, men kom istedet derfor til at vælte det over Lauras ryg, og en stor, sort blækstrøm randt i næste øjeblik ud over den for kort tid siden saa beundrede kjole.

Laura var maaløs af forstrækkelse og vidste ikke, hvad hun skulde gjøre, og rundt om fra klassen høstes „D“ og „Åh“. Laura selv kunde ikke engang se, hvor ilde det var, da det særlig var ryggen, som blækket var strømmet ud over; men det var intet andet at gjøre, end at gaa hjem og faa en anden kjole paa.

Det kunde vel hende, at hun ikke var fuldt saa stolt, da hun gik hjemover, som da hun for ikke lang tid siden var gaaet paa skolen.

Oplosning paa billedgaaden i nr. 6.

Kristiania har et godt brandmandskab.

Billedgaade.

S → D 1

